

**מה קרה ברגעים האורליים
כאשר נתקעה רבקה ורטהיים
במכוניתה על פסי-הרכבת,
והקטר שעת לעברה?**

בהלה על הפסים

ההבדל בין חיים ומוות תלוי לעיתים על חודרה של שניה אחת גורלית, וזה בדיוק מה שלמדה השבוע על כשרה הנהגת הכפרסכאית ריבקה ורטהיים.

רגע אחד של צלילות-דעת או אינטיקט חבוי עמד לה לעזרתה, וגרם לה לנוס ממכוניתה, שנתקעה בין מחסומי-הרכבת המורדים. באותו הרגע ממש שעטה לעברה הרכבת מלאת הגוסעים, בקו חיפה-תל-אביב, שניה אחת מאוחר יותר פגע קטר הרכבת בעוצמה אדירה במכונית האלפא סוד, מחץ אותה לחלוטין והעיף אותה למרחק עשרות מטרים מהמקום.

היתה זו חוויה מוזעזעת. היה ברור לה, לריבקה, שאילו היתה משתתה ולא שניה אחת נוספת במכוניתה, לא היה נותר ממנה זכר: היא היתה נמחצת בתוך המכונית.

מייד לאחר האירוע אמרה ריבקה כי היא אינה יודעת מה קרה לה. כמו כסרטי-אימים, ראיתי פיתאום שאני נמצאת על המסילה, והרכבת רצה אליי במהירות. היה לי בלק-אאוט. לא ידעתי מה קורה לי. בלי לחשוב, לקחתי את הכלב שהיה איתי במכונית וברחתי בריצה מטורפת אל מאחורי המחסום. למה לא הצלחתי לעצור את המכונית, למה לא הצלחתי? יכבה הנהגת.

לא ראיתי פסים!

אחרי ששוחזרה ריבקה מבית החולים, שם שהתה לבדיקות בגלל ההלם שבו לקתה, החלה מחדש ורת בזיכרונה את שקרה לה. כשהיא מנסה לברוק כל רגע ורגע מאירועי הנסיעה שבה כמעט וקיפחה את חייה. שיחזורה של ריבקה באוזני העולם הזה העלה גירסה שונה מגירסתה הראשונה, שעות ספורות אחרי התאונה.

סיפורה ריבקה, בגירסתה החדשה:

כשנסעתי, בשעה 8.45 בבוקר, בכביש הרצליה-כפר-שמריהו, חדרה פיתאום למכונית רבורה. תוך כדי הנסיעה התחלתי לנפנף בידים כדי לגרש את הרבורה. הייתי כולי מרוכזת ברבורה ולא הבחנתי כלל שיש פסי רכבת לפניי. לא ראיתי שום היכוכי רמזור וגם לא שמעתי את צילצול הפעמון.

כל העניין קרה תוך כדי נסיעה של

בעלת-בטיק ורטהיים למחרת התאונה
כנראה שעזבתי את הקלאץ'...

נהגת ורטהיים והכלב גול שהיה במכונית
הרבורה נכנסה לחזיה שלי...

אמבולנס שהגיע למקום פינה את ריבקה. שלקתה בהלם, לבית-החולים מאיר. לאחר טיפול קצר של כמה שעות, בו קיבלה כדורי-הרגעה, שוחררה ריבקה לביתה, ומאוחר יותר נלקחה לתחנת-המיטרה, למסור את עדותה. לאחר שנחה, בשבת, מחץ לביתה, שבה לעבודתה ביום הראשון אל הבר טיק קופידון. השייך לה, והנמצא במר כז כפרסבא. משעות-הבוקר המוקדמות פקדו את חנותה קונות רבות ושכונות שבאו לעוררה ולראות במו עיניהם שהיא בריאה ושלמה.

ריבקה הייתה עדיין במצב רוח עגום ביותר, כשאותות המאורע המסעיר ניכרים היטב בפניה ובדיבורה המבולבל מעט. בכל השיחות שניהלה, ניסתה להתחמק מהנושא וטענה שוב ושוב כי אינה זוכרת במדויק את השתלשלות העניינים.

אחותה, שבאה לחנות, וחברותיה, ניסו לעוררה ולשנות את נושא השיחה. כולם אומרים לי לברוק את ברכת-הגומל "מילמלה ריבקה. כלב הפודל שלה, גול, שנש בעיקבותיה מהמכונית התקועה, לא מש ממנה. נראה שגם הוא, בדרכו שלו, סובל מטראומת התאונה.

מיפגשים מסוכנים
הג הקטר, אריה גולרשטיין, ועוזרו, נתן פינטו, משוכנעים כי גם להם חלק בהצלת חייה של ריבקה. (המשך בעמוד 36)

מאז אני לא זוכרת הרבה, אלא רק שרעדתי וכייתי, ושכמה נהגים החזיקו אותי ועודדו אותי.

הרמתי שוב את עיניי לכיוון הרכבת וראיתי שהיא כמעט לירי. ואז, ברגע האחרון, ברחתי בכל הכוח אל מאחורי המחסום.

